

[Socialministeren]

Tak til de partier, der har udtrykt sympati og forståelse for forslaget. Jeg håber, at hr. Tom Behnke slutter sine overvejelser med det, jeg synes er logisk og fornuftigt, nemlig at sige, at det her under alle omstændigheder er en forbedring – og så kan vi altid diskutere, hvad vi mener om det oprindelige forslag. Det synes jeg der vil være logik og fornuft i i modsætning til ordførerne for Venstre og De Konservative, der siger, at de ikke kan støtte dette forslag, fordi de var imod loven som helhed.

Til fru Lilli Gyldenkilde vil jeg gerne sige meget kort til det spørgsmål, hun rejste, om, hvorvidt der er tale om en karrusel, der kører hurtigere for de unge, at det er der ikke; men det er klart, at det kan vi opklare nærmere i udvalgsarbejdet. Det samme gælder punkt 10 om ATP, sygedagpenge og andet, som er en rent teknisk præcisering, hvorved noget, der har stået i en bekendtgørelse, nu kommer ind i lovteksten. Jeg er selvfølgelig til rådighed med nærmere oplysninger under udvalgsarbejdet.

Jeg vil egentlig kun knytte nogle enkelte kommentarer til hele diskussionen om, hvordan vi skal fordele aktiveringsmidlerne. Det er jo vigtigt at holde fast i, at vi lavede loven om kommunal aktivering af hensyn til de kontanthjælpsmodtagere, der ikke blev aktiveret, de mange, der boede i kommuner, der af den ene eller den anden grund ikke gjorde en indsats for de unge.

Her er der i virkeligheden en meget principiel forskel i holdningen. Jeg mener, at vi som centrale myndigheder, som regering og som Folketing, har en forpligtelse til at fastsætte nogle mindsterettigheder for befolkningen i vores samfund. Heroverfor står den fundamentalt anderledes holdning, at det er helt op til de enkelte kommuner, det lokale selvstyre, at afgøre, hvordan man vil løse problemerne. Det er det også meget langt, men for mig er der altså en grænse. Jeg synes, vi har en forpligtelse til at gå ind og lægge et gulv, at sige: Der er altså en mindsteret for alle på kontanthjælp i dette land. Er der så nogle, der vil gøre mere end det og bygge ovenpå, så har de deres centrale, lokale frihed til at gøre det.

Derfor står jeg ved den lov, jeg er stolt af den, og jeg er glad for, at vi har fået det gennembrud, at det nu bliver en pligt for alle landets kommuner at give et aktiveringstilbud til mennesker på kontanthjælp med de positive

følger, det har – det viser vores erfaringer også. Jeg er selvfølgelig ked af, at vi har været nødt til at lave nogle præciseringer af loven, men slutresultatet bliver – når vi forhåbentlig får dette lovforslag vedtaget – at loven bliver klarere og bedre.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Helge Sander):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 112:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand, lov om social pension m.v. (Udbetaling af pension til beboere i plejehjem m.v.).

Af socialministeren (Karen Jespersen).
(Fremsat 1/12 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Grete Schødts (S):**

I 1987 vedtog vi, at personer på plejehjem som en forsøgsordning skulle have mulighed for at få deres pension udbetalt og selv betale for opholdet ud af pensionen. Formålet var helt klart, at de ældre skulle have større mulighed for at bestemme over deres egen tilværelse og den umyndiggørelse, der lå i den bundne administration, skulle ophøre.

Forsøget er blevet en stor succes, og derfor foreslås det nu gjort permanent, men også obligatorisk. Det er vi glade for i Socialdemokratiet, det har altid været en del af vores ældrepolitik, at folk skulle have størst mulig frihed til at foretage de ting, de gerne ville, også selv om de bor på plejehjem.